

POVEȘTI SOMNIFERE

Vlad Stroescu a absolvit Universitatea de Medicină și Farmacie „Carol Davila” din București, iar din 2004 lucrează în psihiatrie. Datorită profesiei, este interesat și de științele sociale. Este editorialist la revista *Viața medicală* și semnează articole în *Dilema Veche*. A debutat în literatură în 2007 cu povestirea *Sfântul Craiu Mutu*, publicată în revista *Time Out*. După cum mărturisește pe blogul personal, e francofil, meloman și biciclist. Interesul pentru literatura pentru copii s-a născut din fireasca nevoie de a le spune seara povești celor două fiice. Pentru că adormea mereu înainte de a le termina, iar materia lor se amesteca cu aceea subtilă a viselor, le-a scris ca să nu le uite. Pentru că orice poveste cu adevărat bună provoacă uimire, Vlad Stroescu crede că, în sensul acesta, poveștile pentru copii sunt cele mai bune și, de asemenea, că sunt cel mai sănătos mod în care părinții își pot dărui visele mai departe, copiilor.

Ilustratoarea Andreea Dobreci este licențiată a Facultății de Arte Decorative și Design a Universității Naționale de Arte din București, în cadrul căreia a urmat și un masterat în graphic design. Are o experiență de douăzeci și șase de ani în domeniul cărții, timp în care a colaborat cu multe edituri din România.

VLAD STROESCU

POVEȘTI SOMNIFERE



ILUSTRAȚII DE ANDREEA DOBREGI





POVESTE CU PRIETENI

A fost odată un pisoi. Era un pisoi de casă, alb și pufos, parcă făcut să-l tot rostogolești pe covor ca pe o mingiuță. Tocmai de aceea, stăpâna lui îl botezase Fluffy. Ca mai toate pisicile, Fluffy dormea întruna. Se trezea numai când avea el chef, fie zi, fie noapte. Așa că ziua se juca și era drăgălaș, iar noaptea, când toți oamenii dormeau, pisoiul nostru se plimba tacticos prin casă, gândindu-se de zor la tot felul de lucruri, sau privea pe fereastră stelele, celelalte case și rarele vietăți nocturne.

Într-o noapte, cum stătea el pe pervaz cu gândul la propriile gânduri, ciuli urechile dintr-odată. Fusese doar un fâșait de o clipă, undeva în casă, nimeni în afară de o pisică n-ar fi putut să-l audă. Fluffy se duse întins spre locul de unde venise zgomotul, lipăind în tăcere deplină. Și acolo, ce să vezi? Aproape de cămară, un șoricel mic-mic căra în spinare o bucată de măr.

– Tu cine mai ești? îl întrebă Fluffy torcând prietenos.

Șoricelul îngheță de spaimă. Din toate poveștile pe care le auzise când era mic, din toate coșmarurile care îi tulburaseră somnul, pisica era cea mai înspăimântătoare poveste și cel mai cumplit coșmar.

– Nu mă mânca, nene, te rog! Am șapte copii acasă!

– Cum să te mănânc? Bleah! Eu mănânc doar ce-mi dă stăpâna mea, bobite cu somon în aspic și uneori câte o farfurie de lapte covăsit. Și, când nu se uită ea, mai ronțai câte o frunză dintr-o plantă decorativă, mă ajută la burtică. Dar tu ce ești și cum te cheamă?

Șoricelul începu să tremure, iar Fluffy își dădu seama că era chiar foarte speriat, așa că se rostogoli pe spate, cu lăbuțele în sus, în cea mai jucăușă și inofensivă poziție pe care o știa, și scoase și un „miau” vesel.

Șoricelul, prinzând curaj, chițăi pițigăiat:

– Păi, sunt un șoricel! Și mă cheamă Chițăilă!

– Bună, Chițăilă, eu sunt Fluffy și sunt un pisoie. Ce faci tu aici?

– Ăăăă, am venit să-mi iau de mâncare... Știi, am șapte copii acasă...

– Tii, ce mi-ar mai plăcea să-i cunosc și pe ei!



– Aoleu, familia mea s-ar speria foarte tare dacă aş aduce o pisică acasă!

– Dar de ce? Sunt foarte drăgălaş.

– Mie nu mi se pare. Mie îmi pari mare şi înfricoşător! Chiar şi acum, că stăm de vorbă, nu mă pot opri din tremurat. Şi nu sunt cu totul convins că nu te joci cu mine înainte să mă mănânci. Pisicile fac adesea aşa, se joacă cu mâncarea.

Fluffy fu peste măsură de mirat de cele spuse de Chiţăilă. Dar, pentru că era un pisoi foarte bine crescut, îi promise solemn şoricelului că nici acum, nici altă dată nu-i va face absolut niciun rău nici lui, nici familiei sale. Apoi, curiozitatea, despre care se spune că e foarte mare la pisici, îl împinse să-i pună mai multe întrebări despre această vrăjmăşie între neamul pisicesc şi cel şoricesc.

– Păi e cam aşa: oamenii au foarte multă mâncare. Mult mai multă decât le trebuie, de asta unii oameni sunt aşa de graşi! Eu nu am întâlnit niciodată un şoarece gras, doar pisici dolofane... Noi, şoriceii, mai împrumutăm mâncare de la oameni, dar atât de puţină încât ei nici nu-i simt lipsa. O

luăm mereu pe ascuns – ştiu că nu-i frumos, dar, dacă îi ceri politicos unui om nişte mâncare, reacţionează foarte ciudat. Se urcă pe masă, începe să ţipe şi aruncă cu mătura după tine... Aşa că oamenii îşi iau pisici tocmai ca să se apere de noi, şoriceii. De asta nu ne înţelegem bine cu pisicile. Nici eu nu pricep de ce nişte animale atât de mari şi de periculoase cum sunt oamenii au nevoie de nişte animale mai mici, ca pisicile, ca să îi apere de



CUPRINS

Poveste cu prieteni	5
Împăratul-Croitor	25
Piticul și casa umblătoare	37
Ionică și uriașul	47
Alina și frasinul	61
Luminița de Crăciun	71

